

PROLOGUS

A Poenari erődhöz vezető szirtfokon török janicsárok kaptattak fölfelé. II. Mehmed katonái félúton jártak a fogarasi hegyek rejtette várhoz. III. Vlad Drakulának, Havasalföld fejedelmének otthonához.

A hegycsúcsra tartó janicsárok azonban nem őt keresték. A fejedelem évek óta harcolt a szultánnal, és távollétében a feleségét akarták elrabolni.

A terebélyes erőd nyolcszáz méter magasan trónolt a hegyen, és három méter vastag falai mögött zsindeletű kastély lapult. Oldalából köerkély nyílt a völgyre. Korlátja mögül karcsú asszony figyelte a tájat. Hallotta, ahogy a merénylők betörik a kaput, az útjukat kísérő fegyvercsörgést, és tudta, nemsokára elérnek hozzá is. Drakula távollétében alig maroknyian védtek az erődöt.

A nő mégsem menekült. A haragoszöld fák között csillogva kanyargó Argeş folyó vizét figyelte, amelynek parti sziklái ragyogtak a fényben.

– Meneküljön, úrnőm!

A testőre ordított be a faajtón át. Hangja elfúlt, kardok csattantak egymásnak, aztán velőtrázó sikoly hallatszott.

A nő hátra sem nézett. Föllépett az erkélye korlátjára, és megállt a meredély szélén. A jeges fuvallatban a haja kibomlott, és nehéz brokátszoknyája kifeszült a völgy fölé. Támadói épp akkor törték rá szobája ajtaját, amikor engedett a szél erejének, és zuhanni kezdett a mélybe.

1.

Napjainkban

A Budavári Labirintus Kötarában szakállas, szemüveges alak magyarázott a körötte álló turistáknak.

– Ne maradjanak le! – szólt nekik, és belépett egy alacsony mennyezetű terembe, melynek rácsai mögött középkori figurák álltak. A viaszbábuk élőnek hatottak a fényben.

A főváros budai oldalán álló Várnegyed legfőbb szenzációja a Budavári Labirintus volt, amelynek mélyben kanyargó járatai és középkori romjai közkedveltek voltak a turisták körében. Ebben a földmélyi útvesztőben haladt a tudós a csoporttal.

– Még egy kérdés, professzor!

Egy férfi a mobiljával vette a tudóst, aki megpróbált átsietni a panoptikum szobrai között.

– Dr. Kuthy Endre régiségszakértő – suttogta a hangoskodó a mobiljába. – Történész, az okkult tudomá-

nyok mestere. Egy valódi modern kori Van Helsing. Professzor! – fordult újra a tudóshoz. – Mesélne nekünk a középkori Magyarországról? Jól tudom, hogy a hírhedt Drakula is Mátyás foglya volt egykor?

A harmincas férfi épp az ellentéte volt a tudósnak. Trendi öltönye, sportos haja, nyájas vigyora leginkább egy cápára emlékeztetett.

– Ekkoriban Magyar Királyságnak hívták – válaszolta kényszeredetten Kuthy. – Az országot meggyengítette a pusztító pestisjárvány, a több évtizedes éhínség és a tatárjárás, amelynek során a megmaradt javakat is elhurcolták az országból.

– Te jó ég! – Az öltönyös elég látványosan szörnyülködött.

– Ebben a „sötét középkornak” nevezett időszakban ad parancsot IV. Béla egy erős vár felhúzására a budai hegyen. Tervét azonban csak kétszáz évvel később Zsigmond és Mátyás valósítja meg.

– Aminek a része ez a rémületes és sötét labirintus, ahol haladunk – suttogetta a mobiljába az öltönyös.

– Jól tudom, hogy Drakula nagy szerelme nem a felesége volt? – hallatszott egy nyugodt és lágy hang a csoportból.

Pontosan az ellentéte volt a lelkendező öltönyösének. Kuthy nem tudta kivenni a kérdező arcát a sötétben.

– Valóban – felelte. – A szép Katharina Siegel. Egy brassói lány, aki belehalt a bánatba, miután Drakula börtönbe került. Ekkoriban javarészt elrendezett házasságok kötettek, így Drakula egy királyi házból származó lányt vett nőül, hiába húzták az érzelmei máshoz.

– Atyagatya! – horkantott a mobilos.

– Mátyás 1462-ben elhurcolja Drakulát Erdélyből, majd 1466-tól fogva ide, a budai Várba hozatja, ahol a láncra vert herceg még tíz éven át raboskodik.

– Majd kiszabadul, halhatatlan lesz, de a szerelmét már nem találja életben.

A professzor izgatottan meredt a sötétbe. Kitartóan fürkészte a csoport tagjait, de továbbra se tudta kivenni az árnyékban álló közbeszóló arcát.

– Azt hiszem, ideje továbbindulnunk, és megtekintünk túránk legizgalmasabb állomását!

A kamerázó férfi harsány szavai megtörték a csendet.

– Sétánkat a Sötétség Labirintusban zárjuk – beszélt egyszerre a csoportnak és a mobiljába is –, ahol számos felfoghatatlan jelenséget tapasztaltak már az idők folyamán. Suttogásokat, leereszkedő fehér ködöt, hirtelen lehűlő hőmérsékletet. Megannyi izgalmas rejtélyt, melyet a professzorral most közösen fogunk felderíteni.

Megfordult, csinált egy körsvenket a csoportról, és jelzett Kuthynak, hogy szedje már össze magát.

– Néhány információ azoknak, akik csak nemrég csatlakoztak a Szellemlbarátok Társasága oldalhoz – folytatta a férfi a mobiljába. – Régebbi tagjaink már tudják, a professzor nemcsak nagy rajongója a rejtélyeknek, de kifejezett célja is a történelem csodáinak felkutatása. Ahogy oldalának mottója jelzi: „Sötétségben nem íródik történet, mert nincs, ami látszódjon.”

Az öltönyös olyan hangosan beszélt, mintha se a professzor, se a csoport nem lett volna ott.

– A Szellemlbarátok Társasága oldal kezelője vagyok. Halmos Péternek hívnak, és dr. Kuthy Endre lelkes követőjeként feladatomnak érzem, hogy a 21. századi online platformok segítségével eljuttassam a nagy történész szavait egy szélesebb közönséghez. Ezért is hoztam létre a Szellemlbarátok Társasága oldalt. Úgyhogy akinek fontos a kultúra, kérem, ossza az elérhetőségünket Face-en, Instán, TikTokon és Snapen is! Tehát még egyszer: Szellemlbarátok Társasága! Köszönjük!

A folyosó véget ért. A föld alatti túra az utolsó állomáshoz érkezett, és Halmos jelezte a tudósnak, hogy itt az idő.

– Talán mostanra kitalálták – mosolygott újra kamerába, mert a professzor láthatóan lefagyott –, hogy túránk során a múlt bemutatását a jelenkor vívmányai-val ötvözzük.

A csoport tagjai támogatóan bólintottak.

– A túránk valójában egy felhívás a Lovag-kvíz elnevezésű játékra – folytatta Halmos –, amely egy sétával egybekötött történelmi kirakós, ahol a professzor által összeállított feladatsor révén a szabadulósobák izgalma összekapcsolódik a kulturális edukációval. Mint tudják, öt nap múlva szenteste, és a Lovag-kvíz ideális ajándék lehet a szeretet ünnepén!

– Ugyanakkor – szólt közbe zavartan a professzor – ne egy valódi lovagi tornára gondoljanak! Itt a próbatétel nem bajvívás vagy lovastusa lesz, hanem fejtörők, rejtélyes versek és elrejtett piktogramok megfejtése.

– Úgy van! – bólogatott Halmos. – Célunk: a Várnegyed történelmének játékos megismertetése, a Budavári Palota csodáinak bemutatása!

– A piktográfia egyébiránt képírást jelent – folytatta belemelegedve a tudós –, egyfajta kezdeti írásrendszer...

– ...amely segíti a nyomolvasót odatalálni a következő helyszínhez – zárta rövidre mosolyogva az öltönyös, majd újra a kamerájába nézett. – Amihez először is a belépő feladványt kell a játékosoknak megfejteniük. A játék szabályairól a videó végén találnak bővebb tájékoztatást.

Újra a professzor felé fordította a kamerát, akinek intésére a csoport belépett a Sötétség Labirintus bejáratán.

Szuromfekettség vette őket körbe. A Duna fölé magasodó Várhegy gyomrából dermesztő hideg áradt, a Kuthy vezette csoport egészen a falhoz lapult.

– Mintha a holtak birodalmába kerültünk volna – közvetített továbbra is Halmos. – Kapcsolják csak le otthon a villanyt, és megérthetik, micsoda sötét és félelmetes is ez a hely idelent.

– Bizonyára sokan tudják – hallatszott az élen haladó professzor hangja –, hogy a középkor embere élete több mint felét teljes sötétségben élte le. Akkoriban nem volt közvilágítás. Akire ráesteledett útközben, annak bizony fel kellett készülnie arra, hogy az éjszakát a szabadban tölti. Ez pedig sokszor a biztos halált jelentette.

A fal mellett araszoló csoport szótlánul hallgatta a tudóst.

– A fal az egyetlen biztos pont – közvetített suttogva Halmos –, arról viszont fogalmam sincs, hogy mi rejtőzhet a sötétben.

– Ezért a középkor embere mindennél jobban tisztelte a fényt – folytatta a professzor. – A holdat, a csillagokat, a napot, a tüzet, a villámokat: hisz ezek jelezték, hogy lehet kiút a félelem labirintusából.

– De mért nem aludták át az éjszakákat?

– Télen? – kérdezett vissza Kuthy. – Mikor délután négykor besötétedik, és hiába égnek az utcai lámpák, utálatos félhomályba burkolózik a város? Játsszák csak

el magukban, hogy a középkorban vannak! Képzeld el, se mobiljuk, se villanylámpájuk, de még egyetlen szál gyufájuk sincs. December van, és önöknek este hatkor kell útnak indulniuk valahová. Kilépnek a házból, a vaksötét utcán se kocsi, se közvilágítás, a síkátorokban az orráig se lát az ember. Induljanak útnak! De ne csak az ismerős utcán, hanem próbáljanak átjutni a szomszéd faluig. Menjenek végig a falvak és a városok közötti utakon, mikor se a hold, se a csillagok nem adnak elég fényt ahhoz, hogy lássák, merre tartanak. Nem, kérem! A középkor embere számára a tél nem egy átaludható, sötét időszak volt, hanem hosszú, hónapokig tartó, napi tizenhat órás rémálom. Maga a mindent uraló félelem. Nagyjából, mint ez a járat. Hisz itt sem tudhatjuk, hogy fal van-e előttünk, vagy óriási szakadék nyílik a lábunktól tíz centire.

A professzor szavaira a turisták moccanásba kezdtek. Érezhető riadalom támadt.

– Bizonyára ezért születetett annyi legenda a szellemekről és a kísértetekről a középkorban, igaz? – Halmos elérkezettnek látta az időt.

– Feltehetően – hallatszott a tudós hangja a sötétből. – Ami azonban ennél is érdekesebb, az az, hogy míg a középkor embere számára a szellemekkel való találkozás irtózatos volt, addig a modern kori ember már rájuk akar találni.

– Mint mi most?

– Nem is elsősorban magunkra gondolok – felelte Kuthy –, hanem azokra a 19. századi spiritistákra, akik az utcai lámpák elterjedésekor tűnnek fel, és akikkel megkezdődik a fény korszaka. Vay Adelmára és Grünhut Adolfra, akik már rendszeres szeánszokat tartanak különböző vidéki kastélyokban, és könyvet is írnak arról, hogyan lehet szellemet idézni.

– Micsoda?! – Halmos eljátszotta a meghökkentet.

– Ezek szerint van erre bevett módszer is?

A turisták megborzongtak. Mintha hideg kéz nyúlt volna feléjük a sötétből, hogy végigsimítson rajtuk.

– Olyannyira van – felelte a tudós –, hogy Grünhut Adolf *Utasítások spiritistikai ülések tartására* alcímű könyvében le is írja ennek a mikéntjét.

Mintha Kuthy is megijedt volna attól, amit mondott. Megtorpant, és a turisták is mind megálltak.

– Elmondaná, professzor, hogy ez a mód micsoda? Hogy miféle mondatokat is kell kántálnia az idézőnek, hogy a szellem megjelenjen?

Az öltönyös szavaira a tudós már nem felelhetett. Derengés támadt. A labirintus sötétjében egy fehér ködfolt jelent meg, amely lassan szétáradt a földről, majd a magasba emelkedett, és egy alakká formálódott a csoport előtt.

A turisták sikoltozni kezdtek. A fehér képződmény-

ből alakot öltő rém hórihorgas termete és karmos ujjai tisztán kivehetők voltak.

– Professzor!

Az öltönyös halálra vált. A mobilját továbbra is szorongatta, megfedkezve arról, hogy élők.

– Egy kísértet!

A tudós nem felelt. Megigazgatta a szemüvegét, aztán a hajába túrt, végül dadogva megszólalt:

– Én ezt nem tudom csinálni. Ez szélhámosság...

Nagyjából ezzel egy időben hagyta el Marci, Kitti és Penge a Margit-szigetet, és indultak a Rémlény-kongresszusra.

– Nézzétek! – Kitti feltartotta a mobilját. – Az előbb éltek a Labirintusból, és máris mém lett belőle!

Marci és Penge a rövid TikTok-videót bámulták. A lúpolt GIF-en egy zavart arcú férfi állt, aki egyfolytában azt hajtogatta: „Szelhámosság”. A mém készítői mellé húzták a hologramrémet, és az egész alá feliratot illesztettek:

SZELLEMBARÁTOK TÁRSASÁGA

– Aaaaa! – nevetett fel Penge. – Bekamuztak egy szellemet, hátha beröffen az oldaluk!

– Nem is lett volna hülyeség – vigyorgott Kitti is –, ha nem égnék be ilyen csúfosan.